

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa M. spółki z o.o. w W.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej Nieruchomości przy ul. G. w W.
o uchylenie uchwał,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 lipca 2015 r., sygn. akt VI ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza
od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 240
(dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparto na pierwszej i drugiej spośród wymienionych przesłanek.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga sformułowania tego zagadnienia i wskazania argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Należy bowiem wyjaśnić, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne, albo określić, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości lub rozbieżności występujące w orzecznictwie sądów. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, nie publ.).

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ.; z dnia

28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, nie publ.). Skarżącą obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, nie publ.).

W niniejszej sprawie skarżąca nie oddzieliła argumentów mających uzasadnić wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego od powodów, dla których w jej ocenie zachodzi potrzeba dokonania wykładni art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz. U. z 2015 r., poz. 1892). Tym samym nie zawarła wszystkich istotnych elementów uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Ponadto należy wskazać, że treść przedstawionych przez skarżącą wątpliwości odnosi się bezpośrednio do stanu faktycznego w niniejszej sprawie, co nie harmonizuje z publicznoprawnym charakterem nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna.

Abstrahując od powyższego, należy podkreślić, że wykładnia wskazanego przez skarżącą przepisu była przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 1980 r., III CZP 80/79, OSNC 1980, nr 9, poz. 157; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 stycznia 2011 r., II CSK 358/10, OSNC 2011, nr 11, poz. 124; z dnia 16 września 2015 r., III CSK 446/14, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).